

Αριθμός απόφασης: 363 /2015

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ

ΑΠΟΤΕΛΟΥΜΕΝΟ από τη Δικαστή Ελένη Ρόκκου, Πρόεδρο Πρωτοδικών, η οποία ορίστηκε από την Προϊσταμένη του Πρωτοδικείου Χαλκιδικής, χωρίς τη σύμπραξη Γραμματέα.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του την 11 Μαΐου 2015 για να δικάσει την υπόθεση :

ΤΩΝ ΑΙΤΟΥΝΤΩΝ : 1) του αστικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΔΙΟΝΥΣΟΣ – ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΗΘΟΠΟΙΩΝ ΣΥΝ.ΠΕ., με έδρα την Αθήνα, όπως εκπροσωπείται, 2) της αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας με την επωνυμία «ΓΕΑ – GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ ΕΝΙΑΙΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΕΙΣΠΡΑΞΗΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ / ΕΚΤΕΛΕΣΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ», με το διακριτικό τίτλο «ΓΕΑ – GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ», που εδρεύει στο Δήμο Φιλοθέης Αττικής και εκπροσωπείται νόμιμα, που παραστάθηκαν δια του πληρεξουσίου της Δικηγόρου του Δ.Σ. Χαλκιδικής Γεωργίου Λαγάνη ΑΜ 85, ο οποίος κατέθεσε σημείωμα.

ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΣ Η ΑΙΤΗΣΗ : ιδιοκτήτριας του ξενοδοχείου με δτ κατοίκου που δεν παραστάθηκε.

Η αιτούσα ζητεί να γίνει δεκτή η από 16.11.2014 αίτησή της, η οποία κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου με αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου 1753/467/20.11.2014 και προσδιορίσθηκε για την δικάσιμο της 2.2.2015, οπότε και αναβλήθηκε για την παραπάνω δικάσιμο.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, ο πληρεξούσιος Δικηγόρος των αιτούντων, αφού ανέπτυξε τους ισχυρισμούς του, ζήτησε να γίνουν αυτοί δεκτοί.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

Από την υπ' αριθμ. 2633/4.12.2014 έκθεση επιδόσεως του δικαστικού επιμελητή του Πρωτοδικείου Χαλκίδικης

προκύπτει ότι επικυρωμένο ακριβές αντίγραφο της κρινομένης αιτήσεως με κλήση για συζήτηση για τη δικάσιμο της 2.2.2015, επιδόθηκε νομίμως και εμπροθέσμως στην καθ'ής, η οποία παρέστη αυτοπροσώπως και ζήτησε την αναβολή της συζήτησης. Το Δικαστήριο ανέβαλε τη συζήτηση για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας, κατά την οποία δεν παραστάθηκε, όταν εκφωνήθηκε η υπόθεση από το οικείο έκθεμα και με τη σχετική της σειρά και πρέπει να δικαστεί ερήμην. Η διαδικασία ωστόσο προχωρεί σαν να ήταν παρόντες όλοι οι διάδικοι (ΤΖΙΦΡΑΣ Ασφαλιστικά Μέτρα Έκδ. 1980 σελ. 43).

Με τις διατάξεις των άρθρων 46 επ. του Ν. 2121/1993 για την "πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα" νομοθετήθηκε η προστασία των συγγενικών, προς την πνευματική ιδιοκτησία, δικαιωμάτων, δηλαδή των δικαιωμάτων σε εργασίες ("εισφορές" κατά την ορολογία του νόμου), που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή ακόμη έχουν και κάποιες ομοιότητες με αυτή, δεν μπορούν όμως να αναχθούν σε αυτοτελή πνευματικά έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως, και μάλιστα πολλές φορές καθοριστικά, στη δημόσια εκτέλεση, στην αναπαραγωγή και γενικά στη διάδοση των έργων αυτών. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 46 παρ. 1, 47 παρ. 1 και 48 παρ. 1 του προμνησθέντος Ν. 2121/1993, εισφορές παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα και οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρειάζονται προστασία, ώστε να μη γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και εκμετάλλευσης από τρίτους, η προστασία δε αυτή

συγκεκριμενοποιείται στη διάταξη του άρθρου 49 του νόμου αυτού, σύμφωνα με την οποία, όταν ο υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, που έχει νόμιμα εγγραφεί, χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιοδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για παρουσίαση στο κοινό, ως τέτοιας θεωρουμένης, κατ' άρθρο 3 παρ. 2 του ίδιου νόμου, κάθε χρήσης, εκτέλεσης ή παρουσίας του έργου, η οποία το κάνει προσιτό σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό κύκλο της οικογένειας και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ο χρήστης οφείλει στους ερμηνευτές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων, εύλογη και ενιαία αμοιβή, η οποία, περαιτέρω, καταβάλλεται εξ ημισείας, μεταξύ αφ' ενός των μουσικών και ερμηνευτών και αφ' ετέρου των παραγωγών (ΕφΘεσ 2187/2008 α' δημ. ΝΟΜΟΣ, ΕφΑΘ 3058/2005 ΔΕΕ 2005.1179). Από την τελευταία αναφερόμενη διάταξη σαφώς προκύπτει ότι αναγκαίο περιεχόμενο του δημόσιου χαρακτήρα της εκτέλεσης, χρήσης ή παρουσίας του ραδιοτηλεοπτικού έργου είναι να καθίσταται το τελευταίο, με ενέργεια του λήπτη του, προσιτό σε «κοινό» δηλαδή σε αόριστο αριθμό προσώπων που δεν χαρακτηρίζονται από ιδιαίτερες ιδιότητες ή σχέσεις μεταξύ τους. Εξάλλου, στην έννοια της προσιτότητας περιλαμβάνεται, πλην των ανωτέρω στοιχείων, προεχόντως και μία σχέση επικοινωνίας μεταξύ του προσώπου που καθιστά το έργο προσιτό στο κοινό και των περαιτέρω ληπτών του. Το δικαίωμα της εύλογης αμοιβής των καλλιτεχνών που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα και των παραγωγών υλικών φορέων ήχου και εικόνας είναι ανεκχώρητο και η είσπραξή της ανατίθεται υποχρεωτικά εκ του νόμου στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των δικαιωμάτων αυτών, οι οποίοι λειτουργούν κατά τους όρους των άρθρων 54 επ. του ίδιου νόμου, υποχρεούμενοι, ειδικότερα, να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν αμοιβές για τα μέλη τους, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν τις αντίστοιχες αμοιβές από τους

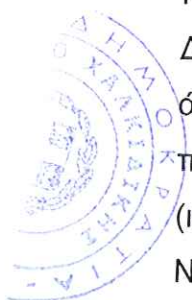

χρήστες και να τις αποδίδουν στα μέλη τους, εξασφαλίζοντας στους δικαιούχους τον, κατά τα ανωτέρω αναφερόμενα, ποσοστιαίο καθορισμό της αμοιβής τους. Για την επίτευξη του σκοπού αυτού, μάλιστα, καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με δημοσίευσή του σε τρεις εφημερίδες. Ο υπολογισμός δε της απαιτούμενης αμοιβής, κατά τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 55 παρ. 1Β', 58 και 32 παρ. 1 του Ν. 2121/93, γίνεται, κατ' αρχάς, σε ποσοστό επί των ακαθαρίστων εσόδων ή εξόδων ή συνδυασμού των ακαθαρίστων εξόδων και εσόδων, που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο και προέρχονται από την εκμετάλλευσή του. Εάν όμως η βάση υπολογισμού της ποσοστιαίας αμοιβής είναι πρακτικά αδύνατο να προσδιορισθεί ή ελλείπουν τα μέσα ελέγχου για την εφαρμογή της ή τα έξοδα που απαιτούνται για τον υπολογισμό και τον έλεγχο είναι δυσανάλογα με την αμοιβή που πρόκειται να εισπραχθεί, αυτή μπορεί να υπολογισθεί σε ορισμένο, κατ' αποκοπή, ποσόν. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης περί του ύψους της εύλογης αμοιβής, το τελευταίο, όπως εξάλλου και οι όροι πληρωμής της αμοιβής, καθορίζονται από το Μονομελές Πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί της αμοιβής αποφαίνεται το αρμόδιο Δικαστήριο (ΕφΘεσ 2187/2008 ο.π., ΕφΑθ 3058/2005 ο.π., ΕφΑθ 1388/2000 ΕΛΔνη 2000.1411). Με τον τρόπο αυτό εξασφαλίζεται ένα αποτελεσματικό σύστημα προστασίας των συγγενικών δικαιωμάτων, δεδομένου ότι η εφαρμογή της διαδικασίας των ασφαλιστικών μέτρων παρέχει τη δυνατότητα της ταχείας και προσωρινής ρύθμισης της εν λόγω διαφοράς, που συνεπάγεται την άρση των εμποδίων στη διακίνηση των πνευματικών έργων, έως ότου το αρμόδιο δικαστήριο αποφανθεί οριστικά περί του ύψους της οφειλομένης από τους χρήστες εύλογης αμοιβής. Τούτο, ερμηνευόμενο υπό το φως των στόχων των συναφών, ως κατωτέρω, Κοινοτικών οδηγιών, συμβάλλει

στην ανάπτυξη της πολιτιστικής δημιουργικότητας, δοθέντος ότι, με την ταχεία προσωρινή επίλυση της διαφοράς αυτής, εξασφαλίζεται η οικονομική αυτονομία και αξιοπρέπεια των ερμηνευτών και εκτελεστών καλλιτεχνών και συνεχίζονται οι σχετικές επενδύσεις των παραγωγών, που χρηματοδοτούν αυτές τις πολιτιστικές δημιουργίες. Είναι προφανές όμως ότι, εν προκειμένω, δεν πρόκειται περί ασφαλιστικού μέτρου, αλλά περί ρυθμιστικού μέτρου, για το οποίο εφαρμόζονται οι περί ασφαλιστικών μέτρων διατάξεις του Κ.Πολ.Δ.. Έτσι, για τον προσωρινό προσδιορισμό της εύλογης αμοιβής δεν προϋποτίθεται επείγουσα περίπτωση ή αποτροπή επικείμενου κινδύνου που αποτελούν την αναγκαία προϋπόθεση για τη λήψη κάθε ασφαλιστικού μέτρου. Εξάλλου, σε σχέση με τα κριτήρια, βάσει των οποίων το Δικαστήριο, σε περίπτωση διαφωνίας των μερών, θέλει οδηγηθεί στον προσδιορισμό της εύλογης αμοιβής των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων, παρατηρητέα τα ακόλουθα: Τα συναφή νομοθετικά κείμενα (Ν. 2121/93 και Ν. 3057/2002), καθώς και οι οδηγίες 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 19ης Νοεμβρίου 1992 και 2001/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 29ης Μαΐου 2001 (σε εφαρμογή των οποίων εκδόθηκαν οι ως άνω νόμοι, αντιστοίχως), δεν προσδιορίζουν τον ορισμό της εύλογης αμοιβής και ούτε καθορίζουν κριτήριο προς καθορισμό της. Εξάλλου, το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στη υπόθεση 245/00/6-2-2003 (Αρμ ΝΣΤ'.1699), αποφαινόμενο επί προδικαστικού ερωτήματος του Δικαστηρίου Hoge Raad det Nederlanden, ως προς την ερμηνεία του άρθρου 8 παρ. 2 της ως άνω οδηγίας 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου, που ανέκυψε στο πλαίσιο δίκης μεταξύ των διαδίκων SENIA (ιδρύματος για την εκμετάλλευση των συγγενικών δικαιωμάτων) και NOS (ιδρύματος ολλανδικής ραδιοτηλεόρασεως) με αντικείμενο τον καθορισμό της εύλογης αμοιβής, της καταβλητέας στους καλλιτέχνες ερμηνευτές ή εκτελεστές και στους παραγωγούς φωτογραφημάτων για τη ραδιοφωνική ή τηλεοπτική μετάδοση των εν λόγω

φωνογραφημάτων, έκρινε ότι, ελλείψει κοινοτικού ορισμού της εύλογης αμοιβής, η έννοια αυτής πρέπει να αναλύεται από τον Εθνικό Δικαστή με τον πλέον ομοιόμορφο, κατά το δυνατόν, τρόπο στο έδαφος της Κοινότητας, "υπό το φως των στόχων της οδηγίας 92/100, όπως αυτοί προσδιορίζονται ιδίως με τις αιτιολογικές σκέψεις της οδηγίας, ως ικανής να οδηγήσει στην επίτευξη δεούσης ισορροπίας μεταξύ του συμφέροντος των καλλιτεχνών ερμηνευτών ή εκτελεστών και των παραγωγών φωνογραφημάτων να εισπράττουν αμοιβή λόγω της ραδιοφωνικής μεταδόσεως φωνογραφήματος και του συμφέροντος των τρίτων να μπορούν να μεταδίδουν ραδιοφωνικώς το εν λόγω φωνογράφημα υπό εύλογες προϋποθέσεις" και, περαιτέρω, ότι ο εύλογος χαρακτήρας της αμοιβής αυτής "αναλύεται, ιδίως, εν όψει της αξίας της συγκεκριμένης χρήσεως, στα πλαίσια των οικονομικών συναλλαγών". Περαιτέρω, είναι δυνατό οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα όχι μόνον ελλήνων αλλά και αλλοδαπών δικαιούχων. Για το σκοπό αυτό δικαιούνται σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 72 παρ. 3 του ν. 2121/1993, να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας μεταξύ αυτών και αντίστοιχων αλλοδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης. Με τις συμβάσεις αυτές οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που έχουν οι πρώτοι προς το σκοπό της διαχείρισής τους στην Ελλάδα (ΕφΘεσ 2187/2008 ο.π.). Επίσης, η προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων αλλοδαπών δικαιούχων, προβλέπεται με τις διατάξεις των άρθρων 2, 3 περ. α, 4, 5 παρ. 2, 7, 8 και 12 της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης, της 26.10.1961, «περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε, την 30.6.1992, με το ν. 2054/1992 και, από τη θέση της σε ισχύ (την 6.1.1993), αποτελεί αναπόσπαστο μέρος του ελληνικού δικαίου και υπερισχύει κάθε αντίθετης διάταξης του νόμου (άρθρο 28 παρ. 1 του Συντάγματος). Η

προστασία που παρέχεται, μέσω των κανόνων της παραπάνω Σύμβασης, είναι αυτή που προβλέπεται από το εσωτερικό δίκαιο του κάθε κράτους- μέλους, που έχει κυρώσει τη Σύμβαση και στο οποίο ζητείται η προστασία ενός συγγενικού δικαιώματος αλλοδαπού δικαιούχου, που απολαμβάνει της «εθνικής μεταχείρισης». Η «εθνική μεταχείριση» ισχύει και για αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς φωνογραφήματων, μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο στην παραπάνω Σύμβαση της Ρώμης κράτος, εφόσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, αλλά, εντός, το αργότερο, τριάντα ημερών, από την αρχική έκδοση και δημοσίευσή του, παρουσιάσθηκε στο κοινό και δημοσιεύθηκε σε κράτος-μέλος της Σύμβασης. Επιπρόσθετα, στην περίπτωση αίτησης οργανισμών συλλογικής διαχείρισης για τη δικαστική επιδίωξη προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων των μελών τους, υφίστανται πρακτικές δυσκολίες, καθ' όλη την πορεία της εν λόγω διαδικασίας, οι οποίες οφείλονται, κυρίως, στο μεγάλο αριθμό των δικαιούχων και τον υπερβολικά μεγάλο αριθμό των έργων τους. Για αυτό το λόγο, παρέχονται οικονομικά προνόμια στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, που τους διευκολύνουν στην πραγματοποίηση του σκοπού τους. Συγκεκριμένα, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 49 παρ. 2 και 55 παρ. 2 του ν. 2121/1993, ως προς την απόδειξη της νομιμοποίησής τους, σχετικά με τα μέλη που εκπροσωπούν και τα έργα τους, τεκμαίρεται ότι νομιμοποιούνται για όλους τους δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων και για όλα τα έργα των τελευταίων, για τους οποίους και για τα οποία δηλώνουν, εγγράφως, ότι έχουν τη σχετική εξουσία και, έτσι, δεν απαιτείται η επίκληση και προσκόμιση των πολυάριθμων, αντίστοιχων, νομιμοποιητικών εγγράφων και συμβάσεων (εδ. α). Το τεκμήριο αυτό είναι μαχητό και ο τρίτος-χρήστης, που κάνει χρήση, χωρίς άδεια, έργου των παραπάνω δικαιούχων, μπορεί να το ανατρέψει, αποδεικνύοντας ότι οι εν λόγω δικαιούχοι δεν είναι μέλη του

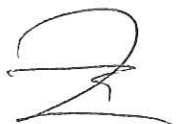
οργανισμού ή ότι ορισμένο ή ορισμένα από τα έργα τους δεν είναι προστατευόμενα. Στα πλαίσια τη παραπάνω απόδειξης της νομιμοποίησής τους, οι οργανισμοί μπορούν, πάντα, να ενεργούν, δικαστικά και εξώδικα, στο όνομά τους, χωρίς να χρειάζεται να διευκρινίζουν την ειδικότερη σχέση που τους συνδέει με τα μέλη τους (εδ. β). Όσο δε αφορά το ελάχιστο απαιτούμενο περιεχόμενο του δικογράφου, στα πλαίσια της απόδειξης αίτησης για τη δικαστική προστασία συγγενικών δικαιωμάτων, έτσι, ώστε αυτό να είναι ορισμένο, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 55 παρ. 3 του ν. 2121/1993, αρκεί ο οργανισμός να επικαλεστεί, δειγματοληπτικά, προσβολή ορισμένων έργων των μελών του και δεν απαιτείται πλήρης απαρίθμηση (βλ. εισηγητική έκθεση του ν. 2121/1993, κεφάλαιο Χ. Δ. Καλλινίκου «Πνευματική Ιδιοκτησία και Συγγενικά Δικαιώματα», 3η έκδοση, 2008, Δίκαιο & Οικονομία, Π. Ν. Σάκκουλας, σελ. 326 επ. και Γ. Κουμάντου «Πνευματική Ιδιοκτησία», 8η έκδοση, 2002, Αντ. Ν. Σάκκουλα, σελ. 359 επ.). Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 55 παρ. 2 του ν. 2121/1993 θεσπίζεται μαχητό τεκμήριο, που καταρχήν λειτουργεί αποδεικτικά και αποβλέπει στη διευκόλυνση της απόδειξης εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών προς αυτήν δικαιωμάτων, της νομιμοποίησής τους, τόσο για την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων και την είσπραξη των προβλεπόμενων από τον παραπάνω νόμο αμοιβών, όσο και για τη δικαστική προστασία των δικαιούχων των δικαιωμάτων αυτών. Από την παραπάνω όμως, διάταξη και, ιδίως, από το περιεχόμενο της φράσης «όλων των έργων για τα οποία δηλώνουν εγγράφως, ότι έχουν μεταβιβασθεί σε αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα», δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα, ότι ο νόμος απαιτεί για το ορισμένο της σχετικής αγωγής των ημεδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, την εξαντλητική και, μάλιστα, την ονομαστική αναφορά στο δικόγραφο όλων των δικαιούχων, ημεδαπών ή αλλοδαπών, συγγενικών δικαιωμάτων, που οι οργανισμοί αυτοί

εκπροσωπούν και όλων των έργων τους, για τα οποία τους έχουν μεταβιβασθεί οι σχετικές εξουσίες, καθώς και των αντίστοιχων αλλοδαπών οργανισμών στους οποίους ανήκουν οι αλλοδαποί δικαιούχοι ή των επί μέρους στοιχείων και λεπτομερειών των σχετιζόμενων με τις συμβάσεις αμοιβαιότητας, που οι ενάγοντες ημεδαποί οργανισμοί έχουν συνάψει με τους ομοειδείς αλλοδαπούς. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό, ότι το εισαγόμενο από τη διάταξη αυτή μαχητό τεκμήριο λειτουργεί όχι μόνον αποδεικτικά, αλλά και νομιμοποιητικά και, επομένως, κατά την αληθή έννοια της εν λόγω διάταξης, αρκεί, για το ορισμένο και παραδεκτό της σχετικής αγωγής των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η αναφορά στο δικόγραφο, ότι αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της ενδιαφερόμενης κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, ημεδαπών ή αλλοδαπών και των έργων τους, καθώς και, το πολύ, η δειγματοληπτική αναφορά αυτών και δεν απαιτείται η εξαντλητική αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων, μη απαιτούμενης ούτε της διευκρίνησης της επιμέρους σχέσης που συνδέει του τελευταίου με τον κάθε αλλοδαπό δικαιούχο, για τον οποίο αξιώνουν την καταβολή της επίδικης εύλογης αμοιβής, αφού, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 55 παρ. 2 εδ. β του ν. 2121/1993, οι ενάγοντες οργανισμοί νομιμοποιούνται και μπορούν, πάντα, να ενεργούν, δικαστικά ή εξώδικα, στο δικό τους και μόνο όνομα, χωρίς να χρειάζεται, επομένως, να διευκρινίζουν, κάθε φορά, την ειδικότερη σχέση που τους συνδέει με τον καθένα από τους δικαιούχους, ημεδαπούς ή αλλοδαπούς. Υπέρ της παραπάνω άποψης συνηγορούν, άλλωστε, τα ακόλουθα: 1) Το γεγονός ότι η διαχείριση και η προστασία του συγγενικού δικαιώματος του αφορώντος τη διεκδίκηση και την είσπραξη της προβλεπόμενης από τη διάταξη του άρθρου 49 του ν. 2121/1993 εύλογης αμοιβής, ανατίθεται υποχρεωτικά από αυτόν το νόμο σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και δεν μπορεί να ασκηθεί ατομικά από τους δικαιούχους του εν λόγω δικαιώματος, 2) Το γεγονός ότι το ύψος της εύλογης αμοιβής, αλλά και η υποχρέωση

καταβολής της από τους χρήστες, σε καμία περίπτωση δεν συναρτάται προς τον αριθμό και την ταυτότητα των μελών των εναγόντων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, 3) Το ότι, στην αμέσως επόμενη παρ. 3 του ίδιου παραπάνω άρθρου 55, ο ν. 2121/1993 αρκεί, για την πληρότητα και το παραδεκτό του δικογράφου της σχετικής αγωγής των εν λόγω οργανισμών, η δειγματολογική αναφορά των έργων, που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης από εκάστοτε εναγόμενους χρήστες και δεν απαιτείται η πλήρης και εξαντλητική απαρίθμηση των έργων αυτών και, πολύ περισσότερο, η ονομαστική αναφορά των παραγωγών των υλικών φορέων, στους οποίους αυτά έχουν εγγραφεί, 4) Το ότι το εισαγόμενο, κατά τα παραπάνω, τεκμήριο είναι, όπως προλέχθηκε μαχητό, και ο χρήστης, στα πλαίσια της νόμιμης άμυνάς του, μπορεί να το ανατρέψει, αφού από τον προαναφερόμενο νόμο προβλέπονται: α) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης να διαπραγματεύεται με τους χρήστες και να προβάλλει τις σχετικές με τις αμοιβές των μελών του αξιώσεις του, σε περίπτωση δε διαφωνίας τους, να προσφεύγει στο μονομελές πρωτοδικείο, για τον, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, προσωρινό καθορισμό της επίδικης εύλογης αμοιβής ή στο καθ' ύλη αρμόδιο δικαστήριο, για τον, κατά την τακτική διαδικασία, οριστικό καθορισμό της αμοιβής αυτής (άρθρο 49 παρ. 1 εδ. γ-ε του ν. 2121/1993), με επακόλουθο, οι χρήστες να έχουν τη δυνατότητα και την απαιτούμενη άνεση χρόνου να πληροφορηθούν οτιδήποτε σχετίζεται με τα μέλη ή τα έργα των μελών του οργανισμού ή με τους αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς και τα μέλη τους, που αυτός αντιπροσωπεύει στην ημεδαπή ή, ακόμα και με τις σχετικές συμβάσεις αμοιβαιότητας και, εν γένει, να διαπιστώνουν, αν το παραπάνω τεκμήριο ανταποκρίνεται ή μη στην αλήθεια, β) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, σε περίπτωση που αμφισβητηθεί από δικαιούχο ότι ορισμένο έργο στη σύμβαση, που καταρτίστηκε με τον

χρήστη, ανήκε στην αρμοδιότητά του, να συντρέξει, με κάθε τρόπο, τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη (άρθρο 55 παρ. 4 του ν. 2121/1993), παρέχοντάς του, μεταξύ άλλων, πληροφορίες ή οτιδήποτε άλλο σχετικό με τα μέλη και τα έργα αυτών, καθώς και να παρέμβει σε σχετική δίκη, γ) υποχρέωση αποζημίωσης του αντισυμβαλλόμενου του, στην περίπτωση που ο πιο πάνω οργανισμός δηλώσει ψευδώς ότι έχει την εξουσία να διαχειρίζεται ορισμένα έργα ή να αντιπροσωπεύει ορισμένους καλλιτέχνες ή παραγωγούς, εκτός από τις ποινικές ευθύνες (άρθρο 55 παρ. 4 εδ. β του ν. 2121/1993, 5) Το γεγονός ότι η τακτική αγωγή του άρθρου 49 παρ. 1 εδ. ε του ν. 2121/1993 προσομοιάζει, ως προς τη νομιμοποίηση, με τις συλλογικές αγωγές, όπως με την αγωγή του άρθρου 10 παρ. 1, 8, 9 του ν. 2251/1994 για την προστασία των καταναλωτών, τις οποίες νομιμοποιούνται να ασκήσουν όχι μεμονωμένα άτομα, αλλά συλλογικοί φορείς. Πέραν, όμως, από τις παραπάνω συμβάσεις αμοιβαιότητας, οι ενάγοντες νομιμοποιούνται να προβαίνουν στις προαναφερόμενες ενέργειες και πράξεις για λογαριασμό και αλλοδαπών δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων και με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης «περί των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με το ν. 2054/1992 και η οποία: α) εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας στους πρώτους την «εθνική μεταχείριση», δηλαδή, τη μεταχείριση που το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει στους ημεδαπούς δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών (άρθρα 2, 4 και 5 παρ. 1 του ν. 2054/1992) και β) παρέχει την «εθνική μεταχείριση» ακόμα και σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς φωνογραφημάτων, μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο κράτος με την προαναφερόμενη Διεθνή Σύμβαση της Ρώμης, εφόσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, αλλά, εντός, το

αργότερο, τριάντα ημερών από την αρχική έκδοση και δημοσίευσή του, παρουσιάσθηκε στο κοινό και δημοσιεύθηκε και στην Ελλάδα, ως συμβαλλόμενο κράτος, όπως προαναφέρθηκε, με την παραπάνω Διεθνή Σύμβαση (άρθρο 5 παρ. 2 του ν. 2054/1992), γεγονός που έχει, ως συνέπεια, όλα, σχεδόν, τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να καλύπτονται από την προστασία που παρέχει η εν λόγω Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης, και, συνακόλουθα, το ελληνικό δίκαιο, ακόμα και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως, π.χ. οι ΗΠΑ, αφού, λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας, τα μουσικά έργα και, ιδίως, εκείνα που προέρχονται από τις μουσικά ανεπτυγμένες χώρες επιτυγχάνουν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και, οπωσδήποτε, και πριν την πάροδο της τριακονθήμερης προθεσμίας, δημοσίευση και παρουσίασή τους, ιδιαίτερα, στις χώρες της ανεπτυγμένης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανόμενης και της Ελλάδας (ΕφΘεσ 2187/2008 ο.π., ΠολΠρΘεσ 3953/2008 ΧρΙΔ 2008.467, ΜονΠρΘεσ 25197/2008, ΜονΠρΘεσ 40479/2007 α' δημ. ΝΟΜΟΣ).

Στην προκειμένη περίπτωση, οι αιτούντες εκθέτουν με την κρινόμενη αίτησή τους, ότι είναι νόμιμα συνεστημένοι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων ελλήνων ηθοποιών, μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή εικόνας, ή ήχου και εικόνας, ζητούν να καθορισθεί προσωρινά από το Δικαστήριο το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που, από την αιτία αυτή, δικαιούνται οι παραπάνω αντιπροσωπευόμενες από αυτές κατηγορίες καλλιτεχνών και παραγωγών, να λάβουν για τα έτη 2009- 2013 από την καθ'ής, που διατηρεί επιχείρηση εκμετάλλευσης ξενοδοχειακής μονάδος και να τους επιδικασθεί προσωρινά το ήμισυ αυτής.

Μ' αυτό το περιεχόμενο και αίτημα η ένδικη αίτηση αρμοδίως φέρεται ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, για να δικασθεί κατά την προκειμένη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρα 686 επ. του

Κ.Πολ.Δ.) και είναι αρκούντως ορισμένη και νόμιμη θεμελιώνεται δε στις προμνησθείσες διατάξεις του Ν. 2121/1993, όπως ισχύει μετά το Ν. 3057/2002 καθώς και σ' εκείνες των άρθρων 176, 728 παρ. 1ζ', 729 παρ. 2 του Κ.Πολ.Δ. Επομένως, πρέπει η ένδικη αίτηση να εξετασθεί περαιτέρω κατ' ουσίαν.

Από την ένορκη κατάθεση του μάρτυρα απόδειξης που εξετάστηκε στο ακροατήριο αυτού του δικαστηρίου και απ' όλα τα έγγραφα που με επίκληση προσκομίζουν οι αιτούσες πιθανολογήθηκαν τα εξής:

Οι αιτούντες είναι νόμιμα συνεστημένοι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, στους οποίους έχει νόμιμα ανατεθεί από τα μέλη τους, ηθοποιούς, μουσικούς ερμηνευτές – τραγουδιστές και παραγωγούς υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή και των δύο, η διαχείριση των συγγενικών δικαιωμάτων τους, για το σύνολο του ρεπερτορίου τους. Η ίδρυσή τους έγινε σύμφωνα με το νόμο 2121/93 (άρθρα 54-57), και η λειτουργία καθενός απ' αυτούς, εγκρίθηκε με απόφαση Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού, που δημοσιεύθηκε στο ΦΕΚ. Ο παραπάνω αρμόδιος υπουργός ελέγχει, σύμφωνα με την παράγραφο 4 του άρθρου 54 του Ν. 2121/1993, τον αριθμό των καλλιτεχνών που έχουν αναθέσει στους ως άνω οργανισμούς τη διαχείριση εξουσιών, που απορρέουν από το περιουσιακό τους δικαίωμα, καθώς και την τήρηση των διατάξεων του ως άνω νόμου και του κανονισμού των (άρθρο 54 παρ. 5 του ως άνω νόμου). Συγκεκριμένα πιθανολογήθηκε ότι ο αριθμός των μελών κάθε εταιρού των αιτούντων είναι επαρκώς μεγάλος και ικανός ώστε να θεωρηθεί ότι καθένας εξ αυτών αντιπροσωπεύει αντίστοιχα την πλειονότητα των δικαιούχων της κατηγορίας για την οποία ενεργεί, δεδομένου ότι υπερκαλύπτει το ελάχιστο της αντιπροσωπευτικότητάς της και, επομένως καθένας εκ των μελών κάθε εταιρού της αιτούσας έχει κατά τεκμήριο την αρμοδιότητα διαχείρισης και προστασίας όλων των έργων όλων των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων της

αντίστοιχης κατηγορίας και νομιμοποιείται, κατά τα αναφερόμενα στην οικεία μείζονα σκέψη, στην δικαστική επιδίωξη του καθορισμού της εύλογης και ενιαίας αμοιβής.

Περαιτέρω πιθανολογήθηκε ότι η καθ'ής διατηρεί και εκμεταλλεύεται ξενοδοχειακή μονάδα 4 αστέρων στην

και διαθέτει 40 δωμάτια, στα οποία είναι εγκατεστημένες συσκευές τηλεοράσεων και ραδιοφώνων, συνδεδεμένες με κεντρική και δορυφορική κεραία, με την οποία λαμβάνει προγράμματα ελληνικών και αλλοδαπών σταθμών. Το παραπάνω ξενοδοχείο λειτουργεί κατά τους μήνες Μάιο ως και 31 Οκτωβρίου.

Η ραδιοτηλεοπτική μετάδοση των διαχειριζόμενων και προστατευόμενων από τους αιτούντες έργων, ήταν ευρύτατη, καλύπτοντας όλα σχεδόν τα έργα των δημιουργών. Δεδομένου δε ότι έχουν συναφθεί συμβάσεις αμοιβαιότητας, με όλους τους αντίστοιχους ευρωπαϊκούς οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, οι αιτούντες δικαιούνται στην είσπραξη αμοιβών ακόμη και για την προβολή έργων όλων των αντίστοιχων ευρωπαϊκών οργανισμών και καλλιτεχνών και όχι μόνο των ελληνικών. Περαιτέρω πιθανολογήθηκε ότι οι αιτούντες από κοινού κατήρτισαν ενιαίο και κοινό αμοιβολόγιο, το οποίο δημοσιεύθηκε σε πανελλήνιας κυκλοφορίας εφημερίδες, ορίζοντας ενιαία εύλογη αμοιβή για τα έτη 2009 ως και 2013, στο ποσό των 0,18 ευρώ ημερησίως ανά δωμάτιο, για τα ξενοδοχεία 4 αστέρων, όπως αυτό της καθ'ής, και με βάση αυτό το αμοιβολόγιο επιχείρησαν να διαπραγματευτούν με το ξενοδοχειακό επιμελητήριο, πλην όμως οι διαπραγματεύσεις απέβησαν άκαρπες. Περαιτέρω πιθανολογήθηκε ότι η συγκεκριμένη χρήση από την καθ'ής των έργων των αιτούντων, έχει δευτερεύοντα χαρακτήρα σε σχέση με το αντικείμενο εκμετάλλευσης της ξενοδοχειακής επιχείρησης, ενώ οι συνθήκες εκμετάλλευσης των προστατευόμενων από τους αιτούντες έργων, καθιστούν αδύνατη την εφαρμογή του προβλεπόμενου από το άρθρο 32 παρ. 1 του Ν 2121/1993 ποσοστού επί των ακκαθαρίστων εσόδων που πραγματοποιούνται από τη

δραστηριότητα της καθ'ής και προέρχονται από την εκμετάλλευση των έργων. Συνεπώς η εύλογη αμοιβή που υποχρεούται να καταβάλλει η καθ'ής στους αιτούντες, πρέπει να καθορισθεί σε ορισμένο ποσό κατ'έτος, το οποίο θα είναι ενιαίο για όλους τους αιτούντες και εύλογο. Συνεκτιμωμένων όλων των ανωτέρω πραγματικών περιστατικών, σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας και τους κανόνες της λογικής και λαμβάνοντας υπόψη την αξία της συγκεκριμένης χρήσης στο πλαίσιο των οικονομικών συναλλαγών, που ως προεκτέθηκε έχει όλως δευτερεύοντα χαρακτήρα σε σχέση με το αντικείμενο της επιχείρησης της καθ'ής, λαμβανομένου υπόψη του δεδομένου ότι οι επισκέπτες των παραθαλάσσιων παραθεριστικών καταλυμάτων των ελληνικών τουριστικών προορισμών, κατά την θερινή περίοδο, ελάχιστα ενδιαφέρονται να απολαύσουν τα ραδιοτηλεοπτικά έργα των καλλιτεχνών που οι αιτούντες εκπροσωπούν, πρέπει να καθορισθεί προσωρινά το ύψος της εύλογης αμοιβής σε 10 ευρώ κατ' έτος για κάθε δωμάτιο, ήτοι 40 δωμάτια $\times$ 10 = 400 ευρώ κατ' έτος, συνολικά δε για 5 έτη, σε 2.000 ευρώ, πλέον ΦΠΑ. Η κατανομή του ποσού αυτού στους αιτούντες, πρέπει να γίνει, κατά τις μεταξύ τους συμφωνίες, δηλαδή κατά ποσοστό 50% για τους ηθοποιούς, που εκπροσωπούνται από τον α' αιτούντα και κατά το υπόλοιπο 50% για τους εκπροσωπούμενους από το β' αιτούντα καλλιτέχνες. Περαιτέρω πιθανολογήθηκε ότι συντρέχει επείγουσα περίπτωση για την προσωρινή επιδίκαση του ημίσεως του παραπάνω ποσού της εύλογης αμοιβής για την κάλυψη άμεσων και μη επιδεκτικών αναβολής βιοτικών αναγκών των δικαιούχων, πολλοί απ' τους οποίους αποβλέπουν στο μοναδικό αυτό έσοδο για τη συντήρησή τους, λαμβανομένου υπόψη και του ότι η καθ'ής έχει ήδη αποκομίσει κατά τα έτη 2009 ως 2013 οικονομικό όφελος από τη χρήση των έργων των αιτούντων. Τα δικαστικά έξοδα της αιτούσας πρέπει να συμψηφισθούν κατά ένα μέρος και να επιβληθούν κατά το υπόλοιπο σε βάρος της καθ'ής, κατ' άρθρο 178 του Κ.Πολ.Δ..

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ**ΔΙΚΑΖΟΝΤΑΣ** ερήμην της καθής.**ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ** ό,τι κρίθηκε απορριπτέο.**ΔΕΧΕΤΑΙ** εν μέρει την αίτηση.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ προσωρινά την ενιαία και εύλογη αμοιβή που πρέπει να καταβάλει στους αιτούντες η καθής η αίτηση, για την από μέρους της δημοσία παρουσίαση έργων των μελών των εταίρων των αιτούντων, μέσω συσκευών τηλεοράσεως και ραδιοφώνου, εγκατεστημένων στο αναφερόμενο στο σκεπτικό της παρούσας ξενοδοχείο, για τα έτη 2009, 2010, 2011, 2012 και 2013 στο ποσό των 400 ευρώ κατ' έτος, ήτοι στο συνολικό ποσό των 2.000 ευρώ, για το παραπάνω χρονικό διάστημα, πλέον ΦΠΑ, αναλογούντος σε 13% για τον πρώτο των αιτούντων και 23% για το δεύτερο των αιτούντων.

ΟΡΙΖΕΙ ότι η ως άνω προσδιορισθείσα εύλογη αμοιβή θέλει επιμερισθεί, κατά το ήμισυ, ήτοι κατά ποσοστό 50% υπέρ του α' αιτούντος και κατά 50% υπέρ του β' αιτούντος.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την καθ' ής να καταβάλει προσωρινά στους αιτούντες, κατά την παραπάνω αναλογία, το ήμισυ των ανωτέρω ποσών και ειδικότερα το ποσό των 1.000 ευρώ, πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ.

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ μέρος των δικαστικών εξόδων της αιτούσας, το ύψος των οποίων ορίζει σε εκατόν πενήντα (150) ευρώ, σε βάρος της καθής.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στον [ ] στις 13.11.2015

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ**Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ**
(για τη δημοσίευση)**ΙΒΕΣ ΦΩΤΟΑΝΤΙΓΡΑΦΟ**
ΥΠΗΡΕΣΙΑΚΟΠολύγυρος 8.1.2016
[ ]